

LA CUESTIÓ DE FILIPINAS

Es una de las més importants que ha de resoldre la comissió mixta de París.

Els informes de les entitats consultades manifestan dues tendències. La Cambra de Comers de Saragossa se pronuncia obertament en favor del abandono de les illes Filipinas. El Foment de Treball de Barcelona aboga per la conservació d' aquelles colonias; y com haurán vist els llegidors de *LA SENYERA* la nostra Cambra de Comers segueix aquesta opinió.

En la situació especial d'Espanya es un dels problemes més difícils de resoldre 'l de si convé ó no la conservació de Filipinas: y á n' aquesta dificultat hi ha qu' afegirhi que no dependeix de nosaltres la resolució del problema. Lo que 'ls nort-americáns, disposin, aixó haurém d' acatar, ens convingui ó no.

A primera vista sembla que aquesta circunstancia no justifica que 'ns preocupém d' aquesta cuestió; pero ben mirat, cal que tinguem ben pesadas las conseqüències de una y altre solució, perque no 'ns vingui de nou la situació resultant de las negociacions.

¿Qui duda que un país tan rich com las illes Filipinas, possehit quieta y pacíficamente per Espanya ben administrat, podría ser la base de la nostra regeneració econòmica?

Caldria per aixó, que 'ls naturals del país acceptessin de bon grat la soberanía d'Espanya; que 'ls nostres industrials y comerciants no 's preocupessin solsament d' explotar aquells mercats, imposant els seus productes, sino que establissin una verdadera reciprocitat en las relacions comercials: que 'ls nostres gobérns cambiessin radicalment el sistema de governar las colonias, que han seguit fins avuy, no envianthi com à empleats als parents y recoma-

nats de cacichs y personatges importants de la política, sino reconeguent la autonomia necessaria, y concedint als fills del país els drets que en justícia 'ls hi pertocan. En fi, per dirho de una vegada, seria precis en tots los ordres polítich, administratiu, religiós, moral, económich, jurídich &c. un sistema complertament oposat al que fins are han seguit els gobérns espanyols.

¿Es aixó possible? El Foment del Treball Nacional de Barcelona ho creu aixís, y en això 's funda pera demanar que Espanya no renuncihi als seus drets sobre las possesions de la Oceanía; y aixís ho crehuen també las demés entitats que segueixen el parer del Foment.

La Cambra de Comers de Saragossa, creu segúrament lo contrari, y per aixó demana resoltament l' abandono de las colonias.

Verdaderament, si conservant Filipinas s' han de seguir els mateixos procediments que caracterisan el sistema colonial espanyol, val més que no las conservem.

Y encara que 'ls nostres gobérns, estigues sin animats dels mellors desitjos, y 'ls industrials y comerciants se proposessin de bonar 'l desenrotillo de las relacions comercials entre la colonia y la metrópoli, ges de creure que 'ls fills de aquell país abandonin son esperit de revolta, confiant que en lo sucessiu serán mejor tractats?

Lo més probable es que aquesta confiança no la tingan, escarmientats com están de no havverse cumpliert may las promeses de reformas que 'ls representants de la metrópoli 'ls hi han fet.

Y si hem de conservar aquellas colonias, contra la voluntat dels indígenas, segurament que encara que de moment se dominés la rebelió, quedaría viu el foix d' animadversió contra Espanya, y dintre un quan temps rebollarà la

insurrecció, consumint altra vegada les forças de nostre país, si es que 'ns en han quedades després del gran desastre qu' hem sufert.

Tenim la seguretat de que si la metrópoli no varia de régime, no hi ha garantías suficients pera poder esperar que 's cambihi 'l sistema colonial,

El Foment creu sens dubte que ab l' increment que á Catalunya prenen las ideas descentralisadoras, se pot tenir la confiança de que entrém en una nova era; y realment, si 'ls espanyols escarmentéssim, aquesta confiança no estaría mal fonamentada.

Pero la Cambra de Comers de Saragossa deu creure en la impossibilitat de que puga variar á pesar de tots els desastres una rassa que no ha escarmentat mai, y per aquesta causa desespera de que siguém aptes pera implantar un bon régime colonial, incapassos com hem sigut avuy de regir bé no solsament las colonias, sino també la metrópoli.

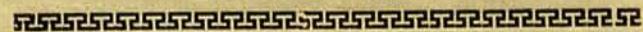
Elements pera fonamentar la nostra regeneració, ja n' hi ha, principalment en las regions del Nort. Falta que tingen la forsa necessaria pera imposarse y vencer als qu' han fet de la política son *modus vivendi*.

Si aquesta victoria 's consegúis y 'ls Estats ens deixéssin la quieta y pacífica possessió de las Filipinas; no trigariam gayre á refernos.

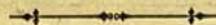
Pero també podríá Espanya ser una nació digne de respecte, sense cap colonia, mentres se pogués fer una escombrada dels homens y sistema qu' ens han portat á la ruïna.

Lo principal es variar lo rumbo; pero precisan també bon pilot y bons mariners.

M. ROGER.

AL COR DEL BOSCH

LEMA: Niuet de amors.

Depressa s' ha allunyat ja la gropada:
blaveja 'l firmament
y la fosca, plomissa nuvolada,
als raigs del astre rey s' ha anat fonent.

Les gotes dels ruixats eayguts tremolan
damunt lo vert fullam
y al bés del llum solar se tornassolan
semblant de perles bellugós aixam.

La terra se deixonda amorosida
sentint d' un pler lo encís:
d' un estiuhench ayret á la embranzida
esclata 'l mon en falaguer sonris,

y 'l bosch té més encants, més armonies,
les plantes més verdor;
cada accent es un rull de melodies,
cada mormull un dols cantar d' amor.

Apar que 'n llurs estranyes, la natura,
quelcom glatir hi sent;
té brises que sospiran ab ternura
y serva de la vida 'l grat concert.

Aquí les aus se contenc amoreses;
les flors vessan perfum;
l' amor té sos estrams, ses cansonetes,
sos nius preuhats, sa venturosa llum.

Aquí la vida bull en cada branca;
lo pler, en cada só:
cada remor que 'n la boscuria 's tanca,
d' un goig novell n' es lo benehit plansó.

Y tot sense ombres de dissord, alena,
felis remorejant
y, argolla es cada bri, d' una cadena
qu' enllassa 'ls cors al só d' un himne sant.

No arrela, no, la enveja malehida
jamay, en eix redós;
la pau més dolsa, aquí á gosar convida;
aquí, en lo pit batega 'l cor, ditzós.

Lliure d' afanys, de vils fibladas lliure,
s' esplaya 'l pensament,
afalagat per lo placent sonriure
del chor diví qu' aquí á tothora 's sent.

Les fulles tendres, per lo ayret bressades,
lliensan suaus remors;
descapellan ses cintes argentades
los mansos rechs, ruixant herves y flors.

Sense esma l' aura carinyosa vaga
com dols alé diví
y cada brot, que ab llurs petóns manyaga,
en flor esclata de perfum sens' fi.

¡Ah! desd' eix lloch, la dolsa prenda meva,
tot plé d' encants apar
y fins la nit, aquí, es sols curta treva
que á l' ànima convida á reposar.

Aquí tot es més bell, amada mia;
tot don més goig al cor:
aquí lo pler fa, rodolaut, sa via,
de ritme en ritme y de flor en flor.

Lo efluvi dols d' un remoreig s' ascolta
al cor del bosch, brunzint,
y de lo cel la inmensurable volta
ab esquitxos de llum va resplandint.

Alluny enlayren sa fumera santa
los masos de la vall
y la llar catalana se abrillanta
ab la bonica aureola del trevall.

Aquí, tan sols' es ahont lo amor alena
ab son més pur esclat;
aquí fins l' ayre que los rulls destrena
semlia 'l ressó d' un celestial dictat.

Y aquí 't vull repetir, la amada mia,
mon jurament de amor,
al arrull de la rítmica armonia
que vibra, eternament, del bosch al cor!

FRANCESCH MARULL.

L' ATRACTIU

Sortia 'l sol desfent las penombres del crepuscul, als uns donant lo Deu te guard', als altres l' adeu de despedida. ¡Quánts sers en aquell moment lo veyan per primera volta; quánts altres lo veyan eixir per dessobre las teuladas de las casas per derrera vegada!... ¡Qui sab lo que es més trist, si lo veure 'l un colp per primera vegada ó 'l haverlo de veure un altre per postrera! ¿Será més trist lo morir que lo náixer? Lo náixer no 'ns don res; lo morir á voltas don lo consol de deixar la vida. ¡Trist epilech, no obstant; epílich digne de semblant exordi!...

... Los tres homes, drets y apartats los uns dels altres, en un dels clars que 'ls arbres del bosch formavan, contemplavan á travers dels tronchs d' aquells com lo vel de la nit anava trencantse, desfentse com á gassa que 's descorre per dessobre del busto de una deesa. ¿Sería per un d' ells, aquell, lo darrer jorn en que sa naturalesa seria? ¡Qui sab!

Mes apartat dels altres dos, un d' ells donava passeigs curts nerviosament, deturantse, ara devant d' un arbre y esclofollant sa crosta, ara colpejantne un altre ab lo bastó. Al passar per devant d' una alzina se deturá; semblava que quelcom l' hi hagués cridat l' atenció: no havia vist res, mes li semblava haver vist. En efecte, aixecá 'l cap y vegé en lo tronch dos inicials grabadas, que coincidían ab los noms d' ell y el de ella. Ll. M. Los ulls del home semblavan voler sortirli de las órbitas, com si se volguessen rebotre contra las dues inicials. ¡Potser sí, serían las d' ells! Qui sab si en alguna de sas escursións, ella apoyada en la espatlla d' ell mirava carinyosament com lo ganivet anava perpetuant en l' alsina, plásticamente, aquell enllás funest!

Lo marit ultratjat, no duptava que aquella M. y aquella Ll. fossin d' ells; fins creya veurels als dos, allí, després d' haverse besat, grabar pera més aprobi sas dues inicials en lo tronch del arbre.

—Oh, m' han avergonyit, es ben vritat. ¡Quants colps, tothom ho haurá vist, anant ella del meu bras s' haurá tombat pera somriure 'l a n' ell! Y jo, estúpit, sens saberho fins are, fins que res hi quedava per salvar, ni la vida, donchs haig de jugarla...

La remor que feu un carruatje que s' havia aturat á un centenar de metres del lloch ahont los tres homes aguardavan, treguéren al vendedor de sas meditacions y reconcentrantse en

sí mateix, procurá esborrar de sa cara la expressió d' ira que la contreya.

Quatre homes més, vestint de rigorosa etiqueta, compareguéren al lloch y després d' haverse saludat ab lo barret ceremoniosament, dos d' ells s' adelantáren fins á trobar als altres dos que ja hi eran.

Cara á cara abdós adversaris, somrigüéren suauament. Somris que enclohia tota una oració: de maledicció per part del ultratjat; d' home que diu: ¡ja estém aixís! per part del adulter.

Era aquet; jove, de barba y bigoti rossos, elegant ab desenfado y de mirada de cantó, d' home que està acostumat á ser més que 'ls demés. Lladre de propietat d' altre, havia tingut á més, lo esser aixó, y no se 'n havia estat de pregonarho, arreu. Jove de mon, perdut, escoria viventa de la massa social, sa sola figura altanera y despectiva pudia á inmoralitat. Era un de tants aristócratas que inútils pera tot y reconeguentsho ells mateixos, buscan fama ahont lo que val y l' home de bé sols hi veu mengua.....

Cinch minuts durá lo primer assalt. Abdós combatents lluytavan ab igual destresa y abdós tenian la mateixa desventatja, la de falta de serenitat. L' ultratjat se batía pel desitj de vendarse; l' ultratjador havia acceptat lo reto, un colp li fou descobert tot, sols per la ambició de la gloria que en l' alt mon, en la alta societat, un desenllás favorable li conduhiría. Y 'ls dos se batían igualment preocupats.....

Lo segón asalt durá menys. La punta del sabre del adulter s' enfonsá en lo pit del marit y quan lo metje s' abalansá al dessobra d' ell pera auxiliarlo ni temps tingué d' empapar la ferida ab la disolució de ledum que ja tenia preparada. Dúas glopadas de sang tenyiren la blanca camisa del ferit, que sens pronunciar ni un jay! torsá lo coll com un aucellet, sospés en los brassos del doctor.

Una dona endolada acabava de trucar á la porta de la casa. Un colp tingué 'l pas franch, corregué en dintre ab la seguretat del que per conegut tenia habitacions y corredors y obrí la porta de la cambra d' ell.

—Ja 'm tens aquí, soch tota teva, soch ben teva are..., Míram Lluís, míram... Ascoltam. Vaig ser jo qui ho va descobrir. Sí, jo. ¿T' estanya? Ascolta. Jo vaig deixar sobre 'l meu secretaire la teva carta ¿sabs? la que 'm deyas ahont havíam de trobarnos... Estava ja cansada d' haver de fingir, coneixia ta destresa; t'

havia vist alguna volta en assalts d' armas
guanyar als mestres ab gran ventatja... Volia
esser lliure ¿compréns? Per' xó després quan
váren trobarvos, te vaig incitar á acceptar... no
feya falta, ho desitjavas ¿vritat? Estavas gelós
... ne tenías ganas... Jo m' esposava á per-
dre 't; mes ni un sol moment vaig pensarlo. T'
estimava massa pera arribar á créureho.

¡Lo que vaig patir després! Si... va esser una lleugeresa meva... ¡be prou que vaig pargarla esperant lo resultat...

—¿Qué no 'm sents? Parla, miram, escoltam... parla... Y are... ¿qué tens?

—¿Qué vols que digui?

—Lluís... som lliures... res nos separa...

—Oh sí, que com... jo mateix.

—¿Tu? ¿tu? ¡qué! ¿no m' estimas?

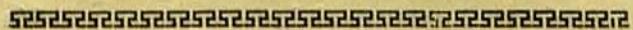
—Ab franquesa Marta...

—Digas... digas prompte ioh Deu meu!

—Ab franquesa, no diré que no t' estimo...
mes, jo n' estat lo causant... Bé, la vritat, no,
no t' estimo, has perdut ton únic atractiu, has
perdut ja per mi l' encant de lo prohibit.

PUJULÁ Y VALLES.

Barcelona, Octubre 1898.

NOVAS LOCALS

Abans de declarar-se la guerra ab els Estats Units, estaven molt adelantats els treballs preparatius del Congrés de societats cooperatives que havia de reunir-se á Barcelona, quins treballs se suspengueren ab la declaració de la guerra.

Are altra vegada torna á remoures el projecte, y á n' aquest fi, se deu l' anada á Barcelona del director de la «Equitativa» d' aquesta vila, nostre benvolgut amich D. Jaume Margarit, junt ab el director de «La Economía» de Sant Feliu de Guixols, D. N. Durán Juera, també bon amich nostre.

Desitjariam que 'l progete passés endavant, y que del Congrés ne surtissin els resultats pràctichs que son d' esperar, atés á que 'l moviment cooperatiu tant poch estés á Espanya en general, ho està bastant en las regíons que més se distingeixen per son esperit pràctich, rahó per la que creyém que no serà d' aquells Congressos que tot s' en va en xerradissa.

Ja que de cooperativas parlém en el solt anterior, havém de dir que segóns de veu pública 's diu «La Equitativa» ha introduït al-

gunas reformas que 's creu han de donar bons resultats.

En lo referent á la elaboració del pá, se porta diariament compte detallat de lo que 's gasta, y d' aquesta manera se ha de saber la causa de la perdua, essent mes fácil poguer trobar el remey.

S' ha acordat també que les famílies dels empleats no satisfassin ab moneda social el preu de les mercaderías que comprin, posseint-los de unes fullas especials al objecte de saber el consum que fan.

Sabém [també d' altres reformas, pero no las diem perque encare no son del domini públich.

Gracias á la galantería del President de la societat coral «Lo Progrés», hem tingut el gust d' examinar una artística batuta que nostres bons amics els germáns D. Sebastià y D. Joseph Taufer han regalat á n' aquella societat.

La batuta es d' ébano, ab adornos d' or, representant l' escut de Palamós, un altre escut ab la dedicatoria á la societat, y hi ha també una inscripció que diu: «Recort de la vetllada del 28 d' Agost de 1898»: y remata ab una preciosa lira, rodejada de un ram de llorer iligit per el llas que més avall porta la inscripció.

La societat, per conducte de LA SENYERA, fa públich l'agrahiment que sent per nostres estimats amichs, que tantas vegadas han demostrat son amor á tot lo que sigan manifestacions de cultura de nostra vila nadiua.

Nostra digníssima corporació municipal està fent treballs pera la construcció del nou matadero.

Sabém que algunas personas están dispuestas á fer adelantos pera que siga posible la realisació de millora tant indispensabile.

- Ha regressat á Barcelona nostre estimat amich D. Joan Vallés, que ha passat tota la temporada d' estiu entre nosaltres.

Dissapte dia 15, diumenge y dilluns regná en nostras avguas un fort temporal.

Comensà ab una forta llevantada, se decantà després à mitjorn, y finalment un poch al Sud-Oest. Las onas ropíen ab furia en lo moll y cubrían una gran extensió de la platja, arribant molt à la vora de las casas situadas prop del mar de cara à miti dia.

Ab sa forsa remoguérén las travessas del
tros de vía que pera las maniobres te extesa la

companyia del Tranvía del Baix Ampurdá, en un tros de platja,

El vapor «Torre del Oro» no pogué descarrregar el suro que portava, permaneixent el disapte y l' diumenge fondejat en la badia, dirigintse últimament á alta mar per no poguer aguantar lo temporal en lo lloch desabrigat en que s' trobava.

Mentre s' aguantá l'levant, el cel permesqué cubert, regalantnos alguns ruixats; pero al entrar el Sud-Sud-Oest, se serená per complert.

La tarde del dilluns, un pailebot mallorquí que feya tres días que aguantava l' temporal recalá en nostre port, veyentse l's tripulants precisats á desamparar la embarcació, puig que en lo perill en que s' trobaven era fácil que haguéssen tingut travalls.

Per la nit comensá á calmar lo vent y per consegüent la mar; á la matinada del dimars, després d' un petit ruixat se asserená l' cel y amanesqué un dia hermosíssim.

Dilluns de la setmana passada, lo vehí d' aquesta, D. Francisco Vidal, sortí d' aquí per anar á La Selva. Al arribar á Llansá, ja fosch, tingué que emprendre s' lo viaje á peu, cuan de sopte li sortíren dos homes al pas intimant-li á que l's entregués los diners que duya, quina cantitat era de sobre trenta duros; després li tapáren los ulls, obligantlo á seguirlos, fent lo caminar y donar voltas fins á ignorar en quin paratge se trobava, exercici que seguiren practicant durant totas las nits fins á la matinada del dijous, fentli tota mena d' amenassas á fi d' obigarlo á entregar altra cantitat pera pagar son rescat.

Al convéncers los lladres de que era empresa inútil tot cuan feren pera lograr obtenir del segrestat altra suma y coneget per un d' ells, després d' haverli vist escriure la firma en una carta que dirigí á sa esposa, en la dita matinada del dijous li destapáren los ulls, y l deixaren lliure, no sens amenassarlo abáns ab la mort si acás li veyan fer alguna acció que l's hi fos desagradable.

Lavoras veié que son amagatall era una barraca com las dels carboners, ab porta que s' tancava ab clau.

Ab lo cor oprimit sortí d' aquell cau ahont havia passat horas de mortal angoixa y complertament desorientat, puig que no sabia ahont se trobava, se encaminá á la bona de Deu, fins que aná á parar á Madinyá. Desd' aquest punt, guiat per los á quins preguntava, va lograr arribar á Flassá.

Vejentse sense recursos, demaná pera pогuerse embarcar en lo Tranvía del Baix Ampurdá, pagant lo passatge al arribar á Palamós y un empleat del Tranvía li deixá l's deu rals que costa; pero trovantse en aquella estació ab D. Nicet Casanovas, pogué tornar los diners y se'n vingué en sa companyia y ab lo susto consegüent.

Sabem que nostre amich D. Martí Montaner ha cedit gratuitament los terrenos de sa propietat, que necessitará l' Ajuntament pera prolongar lo carrer de Llevant, obrir un carrer travesser de deu metres d' ample y tot lo terreno necessari per l' emplassament del *Matadero nou* que está en projecte.

Además, nos consta que se propone millorar lo camí que s' anomena de Las Pitas, y segóns rumors, que té lo propósit de aplanar lo carrer de Molins.

Celebrariam que se comensessin lo més aviat possible ditas obras, tant las que corresponden al Ajuntament com las que generosamente se propone efectuar lo senyor Montaner.

CONSULTA?

L' escena en una masía del Alt ó Baix Ampurdá.

Personatges: La Marioneta; la mestressa del mas Blanch; En Toni, lo seu marit, qu' està molt desesperat.

El metje de *Poblerrónech*;

un metje de *Vilagrán*;

—Bon dia senyor doctor.

—¿Sou vos Toni? Deu vos quart.

—De hont surtiu á n' aquesta hora?

—Vinch perque hem determinat tindre promte una consulta miri la... dona... va mal...

(Tot aixó va dihenthó en Toni entrant y gratantse l' cap)

com fan mes quatre ulls que dos...

—Quan vulgueu Toni.

—Demá anirém á buscá l' metje

més entés de *Vilagrán*

un que s' diu que fa miracles que té un cap, ¡senyor qui n' cap!

Vegi si n' deu ser de sabi
¡que fins l' han fet concejal!

Ja tenim al pobre Toni
fent via vers *Vilagrán*.

—¿Viu aquí l' senyor doctor...?

—Aquí viu poden passar.

L' accompanyan cap á dintre
hont un senyor bastán gras
repapat en la poltrona

la barba s' està atussant.

—Vinch perque á la meva dona
tinch malalta fá mitj any;
y com el metje del poble
no sab lo que 's du entre mans
hem pensat tenir consulta
si pot se avuy ó demá.

—En mala hora heu vingut, mestre,
perque tinch molt de travall.

(Al cassino 'ls seus amichs
fa un xich l' están esperant
per la sessió de tresillo
que té lloch fins cap al tart;
per lo tant, ves si aniria
en aquella hora al mas Blanch.
L' endemá tampoch pot ésser
perque com qu' es *concejal*
sessió extraordinaria
tenen á la Casa Gran.)

—¿Y donchs, quán li vindrá be?
—¿Quán, diieu? demá passat.

A las dotze del mitj dia
arriba un carruatge al mas:
una tartana lluhenta
que dona gust de mirar;
d' ella baixa 'l consultor
de levita y enguantat.

El metje de *Poblerrónech*
l' espera al peu del casal
desde las nou del matí,
encaixan, pujan á dalt
y al estar dintre la cambra
comensan á examinar
á la pobra Mariona
pel devant y pel detrás.

Un cop llestos se retirau
pel *foro* á... deliberar.

El metje de *cabecera*
avergonyit y turbat
al veurers de cop y volta
al devant del nou company,
—¡d' aquell company de la vila
que tothom diu que sab tant!—
va mastegant una historia
tal com ell entén y sab.

—De tan temps com viu al poble
fins ha perdut el parlar?

Ab sonrisa mitj burleta
l' escolta 'l de *Vilagrán*
bo y atussantse la barba
ja ab l' una, ja ab l' altra ma.

Acaba de fer l' historia
el pobre metje rural,
com qui espera la sentencia
está moix y ab lo cap baix,
l' altre tú, se dona illustre,
se fa surti 'ls punys un pam,
ab un hermos solitari
que lluhex en la anular
fa la rateta al del poble
qu' està mitj enlluixat,
després frega 'ls lentes d' or
y comensa un discurs llarch
com los que sol fé á la vila
quan parla ab los *concejals*,
molta de paraula vuyda,
molta frasse de calaix,

citas dels autors francesos,
inglis, belgas y alemanys;
que sí, que no, que se jo,
que si es aquí, que sí allá;
que 'ls yoduros *intra* y *extra*
ab rigor s' han d' emplear;
que si aquets no responen
s' acudi als arsenicals
y... en fi, *Dios sobre todo*,
com diuhen los almanachs.

Ya han parlat de la malalta
tot lo que hi ha per parlar,
are perque 'ls *pagans* vejin
de que alló ha anat molt llarch
parlan un poquet abdos
de cosas d' actualitat,
de política, del temps,
de 'n Pere, de 'n Joan, d' en Pau.
Cridan á en Toni á la sala,
y 'l metje de *Vilagrán*
li engega un' altre discurs
que me 'l deixa aturullat
ab dos pams de boca oberta.

—¡Redeu, quin senyor! que sab!
¡Tot aixó 'l metje del poble
no 'ns ho havia pas dit may!
(va exclamant el pobre Toni
per ell y de baix en baix,
encare que del sermó
no n' ha entés un sol bossall).
Acaba la perorata
el metje de *Vilagrán*,
cobra vint y cinc pessetas,
puja á caball y se 'n va,
pega dos ó tres fuetadas
seguidas á n' el caball,
que 's tart, y 'ls de la partida
l' estarian esperant.

* * *
D' aixó 'l poble 'n diu: consulta;
junta, los més ilustrats;
los maliciosos, pamplinas
ó música celestial;
jo—que per sort ó desgracia
soch périt en aquest art—
ne dich... noy, no t' emboliquis,
llaman Sancho al buen callar,
fora 'l primer boig que 's tira
pedras en lo seu taulat.

UN METJE RURAL.

Vall-llobrega, Agost de 1898.

Regionals.

A primers del any vinent s' estrenará en lo Teatre Lírich d' Anvers la ópera *La Fada* música del mestre Enrich Morera y lletra de D. Jaume Massó y Torrents. La obra 's cantarà en idioma flamenc.

Están molt adelantats los treballs pera posar en música l' obra *Terra Raixa* d' en Guimerá, per lo coneugut y reputat compositor francés M. Laberone.

J. BURELL & C^{ia}

CONSTRUCTORS

Vila y Vilá, 117.—BARCELONA

Especialitat en Yachts,

Llanxes de vapor, Remolcadors, Canúas, Canots, Llanxes de Salvament, etc.

TALLER DE VELAMEN

Unid á Catalunya y á Espanya pera Yachts, tendas pera 'l camp, bany, cassera, etc.

Lonas inglesas y del pais

Direcció telegràfica, «YACHTS», BARCELONA

Casa constructora del bot de salvament de Sant Feliu de Guixols.

YACHTS fets per J. Burell: **Nitetis, Atlant II, Atlant I, Niobe, Conqueridor I, Conqueridor II**, del Real Yacht Club de Barcelona.

ATLANT II guanyador del primer premi de la seu serie en las últimas regatas de Cette.

MIGUEL CARDONA

ANTIGUO CONSTRUCTOR NAVAL

NACIONAL, 68 BARCELONETA.

Especialidad en YACHTS y toda clase de embarcaciones de recreo. Barcos de tráfico, pesca, vapores de madera y hierro en clase de remolcadores, barcas de carga etc. etc.

Iniciador y fundador de los CLUBS de Barcelona.

YACHTS existentes en Barcelona, construídos en los talleres de su propiedad, **Conqueridor I., Atlant I., Conqueridor II., Nitetus** etc. etc. lo que puedo acreditar con documentos oficiales que obran en mi poder.

CANOAS remeras, **Leonor, Covadonga, Atlantida, Condal** etc. Todas éstas, tanto de remo como de vela, acreditan por su buen nombre varios primeros premios obtenidos.

BOTES de Salvamento construídos con las mejores condiciones. **Bote de Torrevieja, Villanueva y Geltrù, Mataró, Cabo de Palos** etc. por cuenta de la Sociedad central y donativos particulares con el precio más ventajoso de los existentes hasta la fecha.

SASTRERIA
Las dos Américas
 DE
JOAQUIM DAURA
 13, Unió, 13
Barcelona

Elegancia en lo tall, confecció perfecta preus mòdichs.

Gran y variat assortit en novetats del país y extrangeras.

Totas las temporadas visita 'ls pobles de **Palamós, Sant Feliu de Guixols y Palafrugell** ab un grandiós mostruari.

La Senyera

Setmanari català
 Redacció y administració,
 Carrer MAJOR, 27.—PALAMÓS

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Palamós, tres mesos	1,50 pessetas
Fora, " " "	2'00 "
Estranger y Ultramar, 1 any	12'00 "
Número solt.	0'15 "

Anuncis y comunicats, á preus convinguts.
 No 's tornarán 'ls originals.

LLIBRERIA Y CENTRE DE SUSCRIPCIONS

DE
Salvador Plaja Villena
 Palamós.

Se serveixen tota mena d' obras á la bestreta y á plassos.

Licor dinamogenich GIMBERNAT

A base de Morruol,
 nogal y lacte fosfat de cals.
 Farmacia del autor, Conde del Asalto, 14
 BARCELONA.

ESTABLIMENT DE FLORICULTURA Y ARBORICULTURA,

PREMIAT EN VARIAS EXPOSICIONES,

— DE —

Ricardo Mont y Lluís M. Jordi.

Carrer del Ensanche y Carretera de Gerona.—Palamós.

Vendas de arbustos de fulla perenne y caduca, arbres d' ombra y de adorno, y fruyters de tota classe.

Especialitat en la confecció de rams artistichs.

Aquest establiment s' encarrega de la plantació de parchs y jardins. Per un preu molt mòdich, se fá càrrec també del cuidado dels mateixos, com també de la conservació dels arbustos y plantas de saló.

La casa garantisa sos productes.

Se retornará l' valor de las plantas que no reunescan las condicions que s' hagen estableert al efectuarse la venda.

Estampa d' en Octavi Viader.—Sant Feliu de Guixols.